

Pháp Đốt Đèn

Chuyện kể rằng:

Có một anh mù, anh ta đến thăm người bạn, vì lâu ngày gặp nhau, hai người hàn huyên tâm sự quên cả thời gian, trời tối lúc nào không hay. Anh mù xin cáo về người bạn mới đưa cho anh cây đèn lồng thì anh mù nói:

- “Tôi thì đui thành ra có đèn hay không không thành vấn đề tôi cũng phải dùng gậy rờ đường, thì anh đưa đèn cho tôi có ích lợi gì?”

Người bạn anh nói:

- “Ày, anh cầm đi, anh không cần nhưng mà người khác cần, người ta nhờ ánh lửa này mới không đụng vào anh, chớ tối thui thì bị xe đụng đó.”

Anh mù nghe cũng có lý nên anh nhận cây đèn. Đi một hồi đèn bị gió thổi tắt mà anh mù không hay. Có một chiếc xe đạp đụng vào anh, anh giận quá la lên:

- “Bộ đui sao chớ, không thấy cây đèn của tôi đây à?”

Lúc đó anh chàng chạy xe đạp tức cười quá, anh nói:

- “Thôi đi huynh ơi, cái đèn của huynh đã tắt từ lâu rồi làm sao tôi thấy được!”

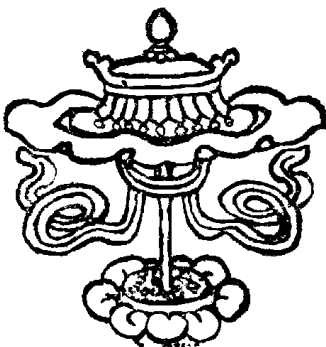
LỜI BÌNH:

Giá trị cây đèn, nó nằm ở ngọn lửa, khi chúng ta quy y với một vị thầy thì chúng ta có Pháp danh có phái Quy y tức là có một cây đèn, nhưng mà nếu thiếu sự thực hành có nghĩa là thiếu ngọn lửa thì cây đèn không có giá trị tức là chúng ta thấy phiền não. Cho nên cái quý ở chỗ tu là phải thực hành, chúng ta đến chùa có thầy bạn đốt cho chúng ta ngọn đèn, khi về thì chúng ta phải giữ cho ngọn đèn đừng tắt.

Đốt đèn là phần của thầy bạn mà giữ cho ngọn đèn đừng tắt đó là phần của chính mình.

Khi nào cây đèn của chúng ta bị mờ đi hoặc bị tắt, có nghĩa là chúng ta thấy phiền não giăng giăng thì chúng ta tụ hội về chùa, về thầy về bạn để môi lại ngọn đèn; hễ đèn sáng lên là chúng ta thấy rõ đường đi nước bước, do đó chúng ta sẽ không bị người khác đụng nhằm.

Học Viên Diệu Tuyết

Hương Đạo 13

Đệ lục chu niên

Kính chào Liên Hữu tựu về đây
Chúc mừng hợp mặt, ý vui đầy
Đệ huynh Thọ Bát, nay quy tụ
Lục tự Di Đà, chuỗi liền tay
Chu toàn mọi việc, thầy khuyên dạy
Niên mới chuyên tu, phước huệ đầy
Cực thân giờ phải luôn tinh tấn
Lạc thú hồng trần, giả từ ngay
Liên đài chín phẩm, đầu xa nữa
Hữu duyên ta đến, được trời Tây
Hoa sen tươi tắn, bằng câu niệm
Nghiêm túc tâm thành, cảm ứng ngay
Đạo tâm làm gốc, không xao lãng
Tràng niêm chánh tín, nguyện hành ngay.

Viên An

Đi biển

Biển mênh mông chân trời in mây trắng
Nước chân thường xanh thăm tím mù khơi
Sóng nhấp nhô in bóng nhạn rong chơi
Xóa tan biển dấu chân người trên cát
Ngày vô tư sóng rì rào ca hát
Tâm rỗng rang gió lộng nhạc hòa reo
Dấu chân thành cát, sóng tan thành nước
Loanh quanh còn mắt, đã tràng xe cát
Bận lòn chi bóng nhạn đã không còn
Mây bay thành thoi, phiền não tan rồi
Ta về thôi.

Viên An